Spartachiada de iarnă a pionierilor şi şcolarilor

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 5 (635) ★ joi 30 ianuarie 1958 ★ 8 pag. 30 bani

Start

Neagu a ocupat primul loc!

Mă aflu pe strada Parcului, din Vatra Dornei. E un loc minunat pentru desfăşurarea concursurilor de săniuţe. Chiar astăzi îşi dispută întîietatea cei din clasa a VI-a, de la Şcoala medie mixtă din oraş.

S-a dat plecarea Primii pa tru concurenţi aleargă cu viteza fulgerului pe panta alunecoasă. Tudorel îl ajunge din urmă pe Neagu. Se ciocnesc. Tudorel se răstoarnă. Îşi revine însă repede, se aruncă pe săniuţă şi pe-aici ţi-i drumul. Din păcate însă, nu mai reuşeşte să recupereze timpul pierdut. Aşa că Neagu Ion trece nestingherit primul linia de sosire. Spectatorii, pionierii din celelalte clase, — strigă cît îi ţine gura: „Hai Fănică! Nu te lăsa, Dumitre!"

Disputa cea mai dîrză însă a fost între primii clasaţi în fiecare serie. Acum „lupta" era mai înverşunată. Extraordinar! Tot Neagu este acela care reuşeşte să parcurgă primul distanţa În imediata lui apropiere sosesc Obadă Gheorghe şi Şapira Fănică. Concursul s-a terminat. Neagu Ion va fi acela care va reprezenta clasa la concursul pe şcoală.

ROMEO DAN

ATACUL DECISIV

Piesele se desfăşoară pe întreaga suprafaţă a „cîmpului de luptă". Jucătorii se gîndesc mult înaintea fiecărei mutări... Anton acumulează un mic avantaj. Spectatorii care sînt de partea lui par mulţumiţi. Unul din ei însă a observat o mutare care, după el, nu ar fi cea mai nimerită. Cu greu reuşeşte să se abţină. Adversarul profită şi reuşeşte să ia un cal pe care, pare-se din neatenţie, Anton îl lăsase neapărat.

Mai încrezător în forţele sale Lungu porneşte la atac. Se schimbă cîteva piese.

„Îi convine jocul la schimb", îşi zise Anton.

După schimbul de „dame", jocul devine mai palpitant.

Anton începe să facă o serie de sacrificii de piese, care-l derutează pe Lungu. Aşa s-a întîmplat că Anton, sacrificînd un cal pentru un pion şi ajutat de nebun, un pion şi o tură, dă mat.

Nici nu apucă bine să mute, cînd cei care asistau spuseră parcă toţi deodată.

— Mat!!!

Deci partida a fost cîştigată de Anton. Cu toate acestea, turneul de şah desfăşurat la Şcoala de 7 ani nr. 1 din comuna Tomnatic regiunea Timişoara, a fost cîştigat de Lungu Avram care, după desfaşurarea tuturor partidelor, a acumulat zece puncte. A fost urmat de Anton Vasile cu 9 şi jumătate puncte şi Mann Petru cu 8 puncte...

Totuşi Anton are posibilitatea să-şi arate iscusinţa la acest joc în etapa următoare, faza pe centre de comune — cînd vor întîlni echipele celorlalte şcoli.

EMIL DOBRESCU

PRIMA VICTORIE

Povestea noastră începe o dată cu căderea primilor fulgi de zăpadă la Putna. La şcoală, în acest sătuc pierdut printre culmile acoperite de brazi, toţi copiii auziseră despre Spartachiada pionierilor, care avea să înceapă chiar din prima zi a noului an. Viorel, un băiat scund şi grăsuţ dintr-a VI-a, ar fi vrut să ia şi el o pereche de schiuri de la şcoală, dar nu ştia deloc să schieze. Ce-ar fi dacă ar încerca să-şi facă singur schiurile? Poate-l va ajuta şi unchiul său, care lucrează la trustul forestier.

Mult şi-a mai bătut capul Viorel cu schiurile astea, dar pînă la urmă tot le-a dat de capăt. Nu au ele legături de piele, dar şi cu sfoară se pot fixa foarte bine pe picior.

Nu vă mai spun nimic despre primul antrenament; cred că Viorel nu-l va uita niciodată. Numai el ştie de cîte ori a căzut. Dar nu s-a descurajat. Mai ales că avea ca „profesor" pe un prieten al său mai mare, care-i făgăduise să nu sufle o vorbă la şcoală despre antrenamentele lui.

Concursul de schi s-a desfăşurat pe unul din dealurile ce înconjoară Putna. Poate sînteţi nerăbdători să aflaţi performanţa lui Viorel Dacă a cîştigat sau a rămas undeva agăţat de vreun pom? Uite că, spre surprinderea tuturor dintr-a VI-a, Viorel a fost primul care a trecut linia de sosire. Acesta a fost primul pas în sport făcut de Viorel. Şi totodată prima lui victorie...

RADU POPA

Înainte de concurs...

DOUA SCRISORI:

UNA CATRE PIONIERII DE LA ŞCOALA NR. 2 DIN SUCEAVA

Dragi prieteni,

Voi aţi auzit de la tovarăşa instructoare despre Spartachiada pionierilor? Ba, după cîte mai ştiu eu, aţi discutat şi între voi despre lucrul acesta. Şi mult v-aţi mai bucurat la gîndul că vi s-a ivit prilejul de a participa la o competiţie atît de frumoasă. Însă, zău, nu ştiu de ce v-aţi răzgîndit aşa de repede. Poate e prea greu să urcaţi săniuţele pînă în vîrful dealului. Să ştiţi însă, nimeni nu se va supăra pe voi dacă veţi participa la concursurile Spartachiadei. Vă mai amintesc încă o dată, pe această cale, că probele la care puteţi concura sînt: săniuş, schi, şah.

Tare aş vrea ca atunci cînd mai vin pe la Suceava s-o aud pe Ghita Rozenthal — preşedinta unităţii, spunîndu-mi:

— Ştii, în unitatea noastră toţi pionierii au participat la Spartachiadă!

Cu bine,

DORU CALATORU

...ŞI UNA

Către
COMITETUL RAIONAL U.T.M.
LUGOJ

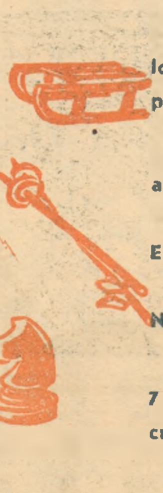
Dragi tovarăşi,

Noi, pionierii din comuna Găvojdia, sîntem supăraţi pe dv. Poate vă veţi întreba de ce.

Să vă spunem: Pentru că dorim cu toţii să participăm la Spartachiada de iarnă a pionierilor! Şi nici pînă în momentul de faţă, — deşi sînt aproape 30 de zile de la începerea acestei Spartachiade — nu ne-aţi făcut cunoscut felul în care se vor desfăşura probele.

Totuşi, dacă dv. vă veţi grăbi, pînă la urmă şi noi, pionierii de la Şcoala de 7 ani şi de la Casa de copii din comună, vom putea obţine rezultate frumoase la disciplinele cuprinse în Regulamentul spartachiadei.

Cu toată încrederea,
Un grup de pionieri.

● La Şcoala de 7 ani din comuna Jurilovca, regiunea Constanţa, a avut loc faza pe şcoală a Concursului de şah din cadrul Spartachiadei. După o luptă pasionantă, pe locul I s-a clasat Borisov Alexandru, din clasa a VII-a.

● Cu puţin timp în urmă, în comuna Vicovul de sus, raionul Rădăuţi, a avut loc concursul de schi, faza pe clase. Iată rezultatele:

Clasa a V-a (băieţi): Maruţiac Ion, Chirilă Ion şi Bobale Vasile. (Fete): Eşanu Carmen, Uha Paraschiva şi Olaru Elena.

Clasele a VI-a — a VII-a (băieţi): Apreotesei Viorel, Schipor Mircea şi Nistor Gheorghe (Fete): Pojoga Victoria, Eşanu Vera şi Nistor Victoria.

● În cadrul Concursului de şah, desfăşurat în clasa a VII-a, la Şcoala de 7 ani din comuna Frătăuţii-Vechi, regiunea Suceava, primele trei locuri au fost cucerite de: Bucevski Gheorghe, Bida Ilie şi Coroamă Rodica.

Realizări într-o şcoală

Cîteva lovituri uşoare în uşă îl treziră din gînduri pe Adrian.

— Intră ! făcu el, fără să se deranjeze de la masă.

Uşa se deschise, făcînd loc musafirului.

— Tu, Bucşan ? V-aţi înscris ! ?...

— Mi se pare că... da ! făcu acesta, bucuros. Tata şi mama sînt acolo... la colectivă... Au făcut cerere.

— Adevărat ?

Adrian sări de la locul lui şi-i cuprinse zdravăn cu mîinile umerii lui Bucşan.

— Adevărat ! Da' ce-i cu tine ? Ce m-ai prins aşa de umeri ?

— Ia loc. Am să-ţi arăt ceva. Să vezi...

Adrian îşi trase prietenul lingă el, aşezîndu-l pe scaun. Apoi, mecanic, ca şi cum ar fi avut o comoară ascunsă în sertarul mesei, începu să scoată nişte hîrtii împăturite.

— Vezi ! — făcu el vesel. Dau totul pe faţă : pentru tine nu-i secret. Aici e altă... colectivă, înţelegi, măi ? ...colectiva noastră, a şcolii !

Bucşan se aplecă curios asupra hîrtiilor şi citi : „cinci zile cursuri de specialitate cu tot cercul de naturale la staţiunea experimentală de cercetări agrozootehnice din sat ; plantarea a 600 de puieţi sălbatici pe lotul şcolar ; viţă de vie ; cultura grîului cu spic ramificat pe lotul experimental, făcîndu-i-se polenizare artificială ; două soiuri de porumb experimentat : ICAR-54 şi Dobrogean...

— Ascultă, trăţioare, făcu Bucşan, oprindu-se din citit. Eu cred că n-o să iasă nimic. Mai întîi, n-o să fie nimeni de acord ; în al doilea rînd, te-ai avîntat prea mult. Prea vrei multe dintr-odată...

Discuţiile au fost destul de aprinse. Bucşan îşi spuse părerea, din care nu mai lăsa nimic, iar Adrian rămăsese pe aceleaşi poziţii. Planul lui trebuia să rămînă neştirbit. Băieţii s-au despărţit cam supăraţi.

In noaptea aceea, Adrian n-a închis ochii. Se simţea jignit. Il jignise prietenul lui, Bucşan, tocmai el ! „Am să i-o dovedesc că n-are dreptate. Cînd s-o convinge practic, atunci o să-i pară rău", gîndea el.

Chiar de a doua zi, băiatul căută să rezolve o parte din problemele care-l neliniştea. A mers la staţiunea de cercetări agrozootehnice şi dorinţa lui a fost aprobată pe loc. Apoi au avut loc cursurile de cinci zile. Loturile au început să fie împestriţate după planul întocmit de Adrian, împreună cu elevii care făceau parte din cercul tinerilor naturalişti şi care primiseră planul bucuroşi.

— Fie ce-o fi, spuse Bucşan atunci. Dacă toţi sînt de acord, sînt şi eu. Ai învins !...

...Au trecut trei ani de atunci. In toamna aceasta, într-un din zile, după ce recoltele fuseseră adunate de pe cîmp, cei de la Şcoala de 7 ani din comuna Basarabi au fost anunţaţi că trebuie să participe la Concursul Micilor Naturalişti pe raion. Vestea a fost primită cu multă bucurie. Au început pregătirile. Realizările lor trebuiau cunoscute de toţi cei care aveau să participe la concurs. Cîte n-aveau ei de spus acolo ! 580 de puieţi de corcoduşi sălbatici care au fost altoiţi anul acesta cu piersici, caişi şi cireşi. Trebuiau să prezinte grîul cu spic ramificat, căruia i s-a făcut polenizarea artificială ; cele două soiuri de porumb hibrid, ICAR-54 şi Dobrogean ; struguri din viţa plantată pe lotul şcolar, sfeclă de zahăr, trestie de zahăr, năut, hibrid roşu şi cîte alte realizări ! Dar e un proverb : „După muncă, şi răsplată". Aşa s-a întîmplat şi cu şcolarii noştri. Nu de mult, le-a sosit o bucurie şi mai mare : le-a adus-o poştaşul. Nu-i vorba de vreo scrisoare, ci de 13 insigne, 3 globuri geografice, o diplomă, un patefon, cinci plăci, 25 de volume literare, 14 muzicuţe, un acordeon şi... o minge de fotbal ! E frumos darul, nu-i aşa ? Dar pentru ce oare ? Răspunsul e destul de clar : tinerii agricultori de la cercul de naturale al Şcolii de 7 ani din comuna Basarabi, raionul Medgidia, au obţinut premiul I la concursurile pe raion şi regiune.

GH. CHIŢU

De la prieteni de peste hotare

Vă salut

Vă salut, dragi prieteni romîni !

Vă scrie o şcolăriţă sovietică. Colegii mei m-au rugat să vă scriu despre adunarea pe care am avut-o de curînd. Adunarea a fost organizată de clasa noastră şi a fost închinată Republicii Populare Romîne.

La început, cîţiva elevi au povestit despre Romînia şi despre viaţa şcolarilor romîni. Apoi au recitat poezii în limba romînă şi unul dintre noi a povestit o schiţă a unui scriitor romîn.

La adunare am invitat pe un fost elev al şcolii noastre, care în cursul acestei veri a vizitat Romînia. El ne-a povestit multe despre ţara voastră şi ne-a arătat fotografii pe care le-a făcut. La sfîrşit, am dansat dansuri naţionale romîneşti.

După adunare, ne-am dus cu toţii la cinema, unde am văzut filmul romînesc „Nufărul roşu". Filmul ne-a plăcut foarte mult.

Dorim ca în acest an prietenia dintre şcolarii sovietici şi şcolarii romîni să devină şi mai strînsă.

Scrieţi-ne despre viaţa voastră.

Vă salutăm,

ALBINA KRILŢOVA
U.R.S.S. — oraşul Reazan
stradela 2
Marciovsk nr. 33

Dragi prieteni.

Din patria mea, R.D. Germană, vă trimit multe salutări. După cum poate vă amintiţi, anul trecut aţi publicat cîteva scrisori germane. Printre acestea a fost şi a mea. Ca urmare, am primit multe răspunsuri din partea copiilor romîni, care doreau să corespondeze cu mine.

Cum însă numărul acesta era prea mare (30 de adrese), mi-a fost imposibil să răspund tuturora. De aceea, am împărţit adresele colegilor mei, păstrînd pentru mine numai cîteva.

Cu această ocazie, doresc să mulţumesc tuturor acelora care mi-au scris. Şi cum unii mi-au cerut fotografii — şi nu am avut atîtea — vă trimit una, cu rugămintea de a o tipări, ca în felul acesta să mă cunoască cei ce doresc.

Eu vreau ca pionierii din Republica Populară Romînă să se împrietenească cît mai mult cu prietenii lor germani pe calea corespondenţei.

Călduroase salutări pionereşti.

Pentru pace şi prietenie între popoare, fiţi gata !

SIGRUN MAYER
Görmer — Bruckenstrasse 89
Kreis Mülhausen Thüringen

In ultima vreme am văzut că tot mai mulţi dintre voi vreţi să corespondaţi cu pionieri de peste hotare, să vă împrieteniţi cu ei. De aceea noi vă împlinim această dorinţă. Pe lîngă scrisorile pe care le publicăm, vă mai indicăm cîteva adrese.

Liuba Şoşina Volgoda
Leningradskaia 72, kv. 2 U.R.S.S.
Margarita Noviceva,
VI-kl. celo Ticiia, Kotlensk
R. P. Bulgaria
Pavol Zenka
OSS v Novom Meste nad Vahom
R. Cehoslovacă
Maksim Gumeni
klasa e V-te „B" Skolla 7 Tirana
R. P. Albania

Prieteni romîni,

Sînt poloneză şi am 15 ani. Aş vrea să corespondez cu o fată sau cu un băiat din Romînia, de aceea vă rog să-mi publicaţi adresa în revista „Scînteia pionierului". Nu ştiu însă în ce limbă vom putea coresponda. Eu cunosc limba rusă şi latină. Mă ocup cu colecţionarea de ilustrate şi cărţi poştale cu artişti de cinema. Aştept scrisoarea, indiferent din ce oraş, dar poate că-mi va scrie cineva de la Constanţa.

Aştept răspuns. Vă salut

HANNA PIECZYK
Tavnowskie Góry
ul. Powstancow 5/7
Polska.

De vorbă cu cititorii

Intr-una din zilele vacanţei, m-am contrazis grozav cu Gheorghiţă. Eu susţineam că odihna, aerul curat, jocurile distractive şi prieteniile înfiripate îi vor face pe copii să înceapă învăţătura mai cu spor, după vacanţă. Şi Gheorghiţă era convins de acest lucru, dar nu ştiu de ce îi plăcea să mă necăjească :

— Ba nu, spunea el.

— Ba da ! — îi răspundeam eu.

— Ba nu !...

Şi, ca să terminăm o dată cu această „copilărie", am făcut un pariu. Era şi Zdup de faţă cînd am dat mîna. La drept vorbind, mi-era şi mie puţină teamă că voi pierde pariul. Aşa că vă puteţi închipui cît m-am bucurat văzînd că în fiecare veste primită de la voi era vorba de noi succese la învăţătură.

Mihaela Păunescu din cl. a III-a B. Şcoala medie nr. 31, din Bucureşti îmi scrie pentru prima dată şi tare mult mi-au plăcut rîndurile ei. Vreţi să vi le citesc şi vouă ? Atunci, să încep :

Dragă Măriuca,

„M-am gîndit încă de mult să-ţi trimit o scrisoare, dar am neglijat. In scrisoarea de faţă vreau să-ţi povestesc cîte ceva despre mine şi colega mea. Nu că vreau să mă laud, dar pe trimestrul I am numai medii 10. Şi trimestrul II l-am început cu bine : chiar azi, cînd îţi scriu această scrisoare, am primit nota 10 la istorie. Să nu crezi cumva că, dacă învăţ bine, nu-mi ajut şi colegii. De pildă, colega mea Ioan Maria avea multe greutăţi în rezolvarea problemelor la aritmetică; în plus, avea şi un scris foarte urît. M-am împrietenit bine cu Maria şi zile întregi am stat alături şi ne-am pregătit lecţiile. Ieri, vă spun adevărat, m-am bucurat din toată inima cînd am văzut că tovarăşa învăţătoare o laudă pe Maria şi-i pune nota 9".

Aşa-i că vă place scrisoarea Mihaelei ?

Bună colegă !

Roşu Floarea, din comuna Buzeşti, Alexandria, ne scrie că e necăjită că a primit nota 7 şi 8. Impărtăşesc supărarea ei sinceră, însă 7 şi 8 nu sînt note rele. Eu cred că ele deschid drumul spre 9 şi 10, deci şi spre cunoştinţe mai temeinice.

Iar Cîrpeţeanu Viorica, cl. a VII-a, comuna Leu-Craiova, ne scrie despre iniţiativa clasei lor de a-i ajuta pe cei slabi la învăţătură.

Foarte bine !

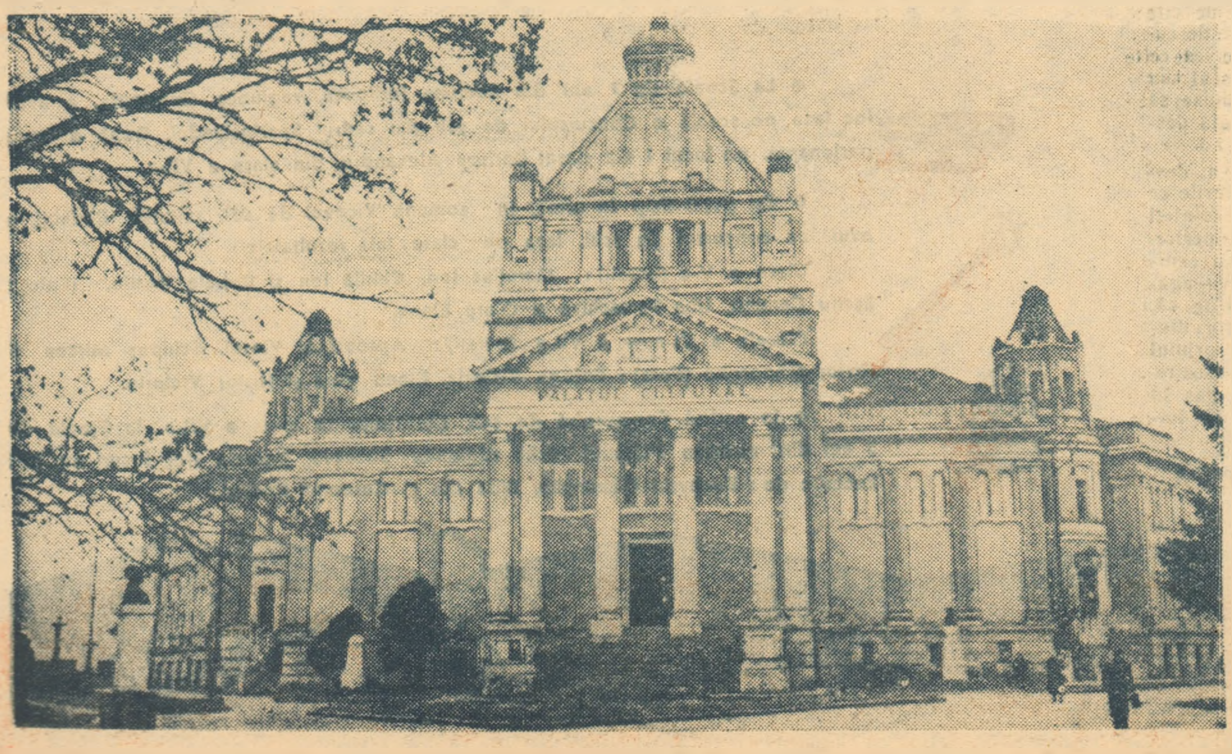
Invăţînd zi de zi împreună poate se vor îndrepta şi cei slăbuţi, reuşind ca pînă la urmă să aibă o clasă fruntaşă. Aş vrea să-mi mai scrie despre aceasta şi le doresc la toţi mult succes.

Rizea I. Marin, cl. a VI-a com. Ştefan cel Mare-Găeşti. Ne scrie că nu au în clasă nici un codaş. Iarăşi foarte bine. Clasa merită pe bună dreptate toată lauda, mai ales pentru faptul că cei mai slabi pe primul trimestru au ajuns să fie acum printre primii. Aş vrea însă ca aceste metode bune folosite să nu fie ţinute secret. Să fie împărtăşite şi altor elevi care, la fel ca şi ei, se străduiesc să aibă o clasă fruntaşă"

...In încheiere, nu vă mai spun cine a cîştigat pariul, cred că aţi ghicit.

MARIUCA

FRUMOASĂ EŞTI PATRIA MEA

Palatul Culturii din Arad — locul unde se află Muzeul de Istorie, Filarmonica, Biblioteca şi încă alte instituţii de cultură.

Intre prieteni

Mulți au auzit de atelierul de lăcătușărie al Școlii de 7 ani romînă-maghiară nr. 2 din Tg. Mureș. Un atelier, ce să vă spun, înzestrat după toate cerințele tehnicii. Cît privește pe harnicii lăcătuși, sînt și ei la înălțime. Cum intri în școală, imediat înțelegi că ai de-a face cu niște gospodari destoinici. Mai întîi ștergătorul — confecționat din sîrmă și așezat în fața ușii de la intrare; te îmbie parcă să-ți cureți pantofii de nisip sau glod. Apoi, de-a lungul coridoarelor, întîlnești coșulețe de sîrmă, așezate ici-colo, unde mai arunci o hîrtie, unde poți ascuți un creion sau pur și simplu îți poți scutura buzunarele de resturi, dacă vrei. Interesant, nu? Nu mai vorbesc că la fiecare sobă există un făraș pentru luat cenușa, o tablă așezată frumos, în fața cenușarului.

Și în atelier se lucrează mereu, diferite obiecte. Niciodată n-ai să găsești încăperea goală. Formele geometrice, despre care copiii învață în clasă, știți unde sînt confecționate? Tot în atelier. Ce păcat însă că aici, în atelier, nu poate intra oricine. N-au voie decît cei din clasele V—VII! Și cînd te gîndești cît de plăcut e să stai în fața menghinei, să măsori cu șublerul, să pilești

și iar să măsori și în cele din urmă să-ți privești satisfăcut opera. Vasilică a aflat despre toate acestea. Stă acum în fața ușii și privește cu jind. Cum ar mai intra și el înăuntru! Măcar să tragă de două ori cu pila sau să taie oleacă cu bonfaerul, și gata, ar fi mulțumit. Ar pleca la colegii lui și le-ar spune-o așa, ca un maistru:

— Băieți, am lucrat la menghină, am tras cu pila. Ehei, ce știți voi!...

Dar Vasile e abia într-a IV-a și încă nu are voie să intre în atelier. La anul însă, n-o să-l mai oprească nimeni. Și totuși Vasilică nu se îndură să plece. In atelier sînt cei dintr-a VII-a, de la maghiară. El e într-a IV-a, la școala romînă. Cum să facă? Dacă le-ar cere voie, să-i roage frumos, au să-l primească oare?

Tocmai se gîndea astfel cînd ușa se deschise și în fața lui apăru Szobodi Zoltan.

— Pe cine aștepți? Hei, de ce nu vorbești? Ai ceva de lucru sau... — îl întrebă Szobodi, privindu-l pe Vasilică drept în ochi.

Luat prin surprindere, Vasilică nu răspunse. Dar întîlnind privirea prietenoasă a

școlarului mai mare prinse curaj. Scoase mîna din buzunar — în care ținea o bucată de sîrmă de oțel — și i-o întinse lui Szobodi.

— E bună? Aș vrea să fac o încuietoare pentru poartă. Mi-a zis tata. Mă lași?

— Gheraida! îi spuse Szobodi, zîmbind. Și-l împinse ușurel de umăr.

Dar n-apucă să-și ducă musafirul în atelier, că numai ce se pomeni înconjurat de o ceată de amatori. Simion Anton, Pop Ion, Roman Ivan, Țica Mihai — toți colegi de-ai lui Vasilică. Răsăriseră ca din pămînt.

— Ce vreți, mă? îi înfruntă Vasilică. Din cauza voastră n-o să mă mai lase nici pe mine acuma...

Vasilică se pregătea să se încaiere cu primul coleg, cînd îl văzu pe Szobodi deschizînd ușa de la atelier.

— Veniți, veniți, băieți. O să lucrați cu toții.

La fiecare menghină lucrau cîte doi școlari. Dar cei care mînuiau sculele erau de data aceasta Vasilică și colegii lui. Cei din clasa a VII-a maghiară îi supravegheau cu grijă numai.

*

A doua zi, cu un ciocan, un ferăstrău, cuie, o daltă, o scară — nu prea avea nevoie de toate, dar așa văzuse la meșteri — Vasilică punea încuietoarea la poartă.

Vecina de vizavi îl zări și-l întrebă:

— Tu, Vasile, ce faci?!

— Pun încuietoare — eu am făcut-o!

— Singur? — se miră vecina:

— Nu... M-a ajutat Zolti a lu' Szobodi.

GH. NEGREA

O zi la copiii din Macea

Macea. O comună bănățeană, ca oricare alta. Un mic amănunt: de la București la Macea sînt 700 de kilometri.

Copiii din Macea sînt copiii de pretutindeni: veseli, optimiști, harnici, dornici de joacă...

*

Cel care ne-a condus a fost Cornel Șiclovan. Un băiat dezghețat, vorbăreț (știe cite-n lună și-n stele!) ne-a dus tot satul, le mai mare plăcerea.

Dintr-o vorbă într-alta, nici nu băgăm de seamă cînd ajungem pe o uliță mare — deși nu-i cea principală. Zice Șiclovan:

— Ia să vedem noi ce face Ionică îndată ce vine de la școală...

Impinge poarta și intrăm într-o curte mare, frumoasă, dar Ion Cipuligă, coleg și prieten cu Șiclovan nu-i de găsit.

— S-a dus iar în atelier, îl scuză parcă mama sa. Stați să vi-l aduc!

Noi însă, nepoftiți, intrăm odată cu dînsa. Și fotografia luată prin surprindere vi-l prezintă pe Ionică la tejgheaua tatălui, foarte preocupat. Tatăl lui Ionică e tîmplar la colectivă. Ce face? Ia, o șipcă

pe care a rupt-o de la un scaun (el zice că din greșeală).

— Mare meșter Ionică ăsta, clatină Cornel din cap, privind uimit mulțimea de scule și felul cum le mînuia Cipuligă. Dacă ajunge tîmplar ca tat-său... — face Cornel apăi știu că bine i-a fi. Bun meseriaș, baci Cipuligă.

Am mai fi stat noi, dar Șiclovan necruțător, ne-a tot tras de mînecă, să ne mai ducă „încotrova".

Și ne-a dus: la casa bătrînului Brener. „Bătrîn", vorba vine; tov. Stephen Brener e încă om în putere. I-o ia înainte lui Șiclovan și ni le prezintă pe cele două fete ale sale: Rozalie și Barbara. (vezi foto. 2)

A început să cadă înserarea peste sat. Ne grăbim. Nu de voie, ne trage după dînsul argintul nostru viu — Șiclovan.

Se oprește la o poartă și duduie cu pumnul în ea. Ne deschide un gospodar cu privire inteligentă. Cornel face prezentările de mai mare dragul:

— Tatăl lingvistului... (!?) și rîde de noi, care, mirați, aruncăm priviri contrariate.

— Tatăl cui?...

— ...al „lingvistului", al lui Ioan Pelău. Știți, el e cel mai bun dintr-a VII-a, la limba romînă.

Zic eu, așa, în sinea mea: „Să vezi că-l găsim citind".

Cînd intrăm în curte însă „lingvistul" dădea apă la cai.

— A gătat lecțiile, amu îmi ajută o țîră. D-apoi că și lui îi place tare, îi vrednic! — îl laudă tatăl.

După ce duce caii în grajd, Pelău ne acordă și nouă o clipă, două. Apoi se scuză:

— Nu vă supărați, dar avem repetiție la cor. Eu am să plec...

Il observ pe Șiclovan. Are niște priviri ca și cum ar vrea să spună ceva, dar se sfiește. Pricep: și el e la cor!

Plecăm cu toți.

Cînd ieșim în uliță, s-a întunecat de-a binelea. Ne întîlnim cu micuța Maria Redeș, dintr-a-ntîia, care vine de la școală. Trece pe lîngă copii și le face în necaz:

— Sic, ați întîrziat de la cor!

Pelău o liniștește, zîmbind:

— Nu-i bai, ne iartă tov. profesor: azi e zi mare, o să scrie și despre noi măcenii, la ziar...

ȘT. ZAIDES
Foto: GR. PREPELIȚA

DE VORBĂ CU CLASA A VII-a A

Clasa a VII-a A. Ultimele clipe de repaus înaintea întîiei ore de curs.

O voce subțire, de fată, povestește, spune ceva. S-o ascultăm:

— Știam că o să pățesc așa — se plîngea ea. Dacă aseară n-am putut să-mi fac lecțiile, azi dimineață degeaba m-am chinuit să învăț... N-am priceput nimic. Nu pot să învăț dimineața, ce vreți?...

— Dar eu învăț numai dimineața, căuta s-o convingă Doina Mirean. Și e foarte bine. Seara cum citesc o pagină două, mă și cuprinde somnul.

— Și mă rog, de ce să lași lecțiile pentru dimineața? interveni Anca. Eu tot seara învăț.

— Mă, da' grozave mai sînteți voi cînd faceți schimb de experiență — vorbi cu glas prefăcut, căutînd să le imite, Mircea. Mie mi-e tot una cînd învăț. Timp să am!

— Asta-i drept — se grăbi să-i răspundă o fetiță. Dar ție nu-ți mai ajunge timpul pentru joacă...

— Nu despre asta e vorba, se auzi iar glasul lui Mircea.

El nu rămîne niciodată dator cu răspunsul. Și de astă dată nu greșea. Voi cine credeți că are dreptate? Eu cred că... toți!

Vi se pare ciudat!? Poate, pentru că n-am redat încă toată discuția. Maria Dilițoiu susținea că nu poate să învețe dimineața, pentru că, în timp ce citește la o materie, se gîndește la altele, la care mai are de învățat. Se uită toată vremea la ceas și i se pare că nu-i ajunge timpul să-și termine lecțiile. Monicăi îi trebuie timp mai mult pentru lecții acasă ori de cîte ori n-a fost atentă în clasă. „Nu știu cum să fac să nu mai privesc atîta pe fereastră" — îmi spunea ea. Și iată că cel mai important lucru nu e să stabilim cînd înveți, ci cum înveți. Și asta nu i se întîmplă numai Monicăi. Care dintre voi nu știe că învață mult mai greu o lecție la care n-a fost atent cînd s-a explicat în clasă?... sau că trebuie uneori să citească de mai multe ori o lecție și tot n-o înțelege? De ce? Pentru că se gîndește în același timp la altceva.

Iată dar care e secretul: atenție.

Totuși, unii se întreabă: care e timpul cel mai bun pentru învățat atunci cînd te duci la școală după amiază. Timpul cel mai bun este dimineața. Atunci ești odihnit și înțelegi ce citești fără eforturile pe care ești nevoit să le faci seara, din cauza oboselii. Cînd aveți însă multe lecții, e bine să învățați o parte din ele și seara. Altfel nu-ți ajunge timpul.

Discuția din clasa a VII-a A. de la Școala de 7 ani nr. 3 din Cîmpulung sînt sigură că nu va rămîne fără roade. Pionieri ca aceștia vor ști cum să învețe, pentru ca în clasa lor nimeni să nu se mulțumească cu note „de trecere".

Poate în alte școli se întîmplă altfel?...

FLORICA LUȚESCU

Jocuri aritmetice

Alegeți un număr din 3 cifre, care inversat, să dea un alt număr, mai mic.

De exemplu 231. Scrieți numărul pe o hîrtie și dedesupt pe cel obținut prin inversare. Apoi scădeți.

Oricare număr veți lua și veți proceda în felul de mai sus, veți obține o diferență egală cu 99 sau cu unul din multiplii săi.

Inșirați cifrele de la 1 la 9, excluzînd însă cifra 8. (Ex.: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9).

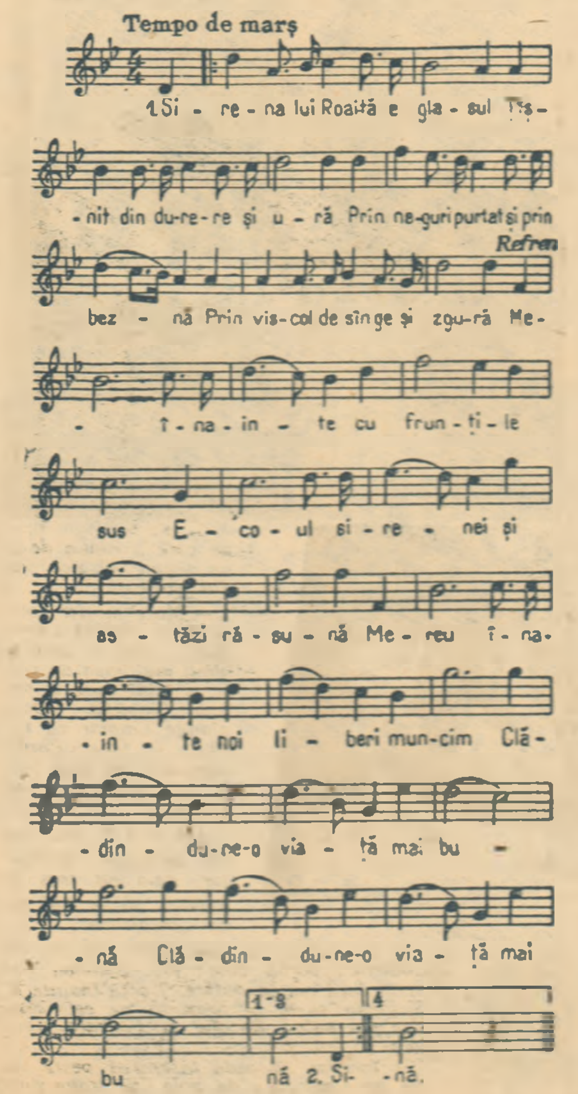
Inmulțiți acum acest număr cu oricare multiplu al lui 9, sau chiar cu 9.

Vi se va părea de necrezut, dar veți obține numai numere formate din același fel de cifră, ca de exemplu $12.345.679 \times 45 = 555.555.555$

$12.345.679 \times 63 = 777.777.777$

SIRENA LUI ROAITĂ

Muzica: V. POPOVICI
Versuri: VERONICA PORUMBACU și DAN DEȘLIU

Sirena lui Roaită e glasul
Țișnit din durere și ură,
Prin neguri purtat și prin beznă,
Prin viscol de sînge și zgură.
Refren:

Mereu înainte cu frunțile sus,
Ecoul sirenei și astăzi răsună
Mereu înainte noi liberi muncim
Clădindu-ne-o viață mai bună (bis).

Sirena lui Roaită aminte
Aduce de grevă și luptă,
Chemarea sirenei lui Roaită
Din inima noastră-a fost ruptă.

Dar azi sîntem liberi să mergem,
Sirena ne-ndeamnă-nainte,
Sub steagul ce flutură roșu
Ca inima noastră fierbinte.

Sirena lui Roaită Vasile
E cîntecul luptelor noastre,
Spre noi biruințí socialiste
Spre zările păcii, albastre.

VASILE MANUCEANU

Fricoasa

In livadă, lingă iaz,
Pătimiseși un necaz:
Cît pe ce să te răstoarne
O dihanie cu coarne...
Și-ncingîndu-mi-te frica,
Ai dat fuga la bunica,
Mai mult moartă decît vie,
Să te scape de urgie.

— Ce să fie? se mirară,
Ce pîrdalnică de fiară?
Bunicuțul chibzuiește,
Surîzînd înțelepțește:
— E vreun lup din vizuini?
Un juncan de prin vecini?
Sau vreun țap scăpat din țarc?
Adă flinta să o-ncarc!

Buna ia un retevei,
Il mai ia și pe Grivei —
Cu bunicul fiind trei —
Și cu tine-acum vitează,
Oștile înaintează...

Văleleu, ce-o fi să pață
Fiara lacomă și hoață...
Cît e malul iazului
Fiara însă nu-i și nu-i.

Cînd, un chiot dai, de spaimă,
Arătînd pe jos o zgaibă
Și te-ascunzi sub sfatul fricii
După fustele bunicii...

Fiara crîncenă și crudă
Ce-ți făcu atîta ciudă
I-o gînganie de melc,
Pirpiriu și codobelc,
Mișîind încet prin iarbă.

Rîde gros bunicu-n barbă,
Iară buna-n testemel:
— Zi, te speriași nițel?

Palatul

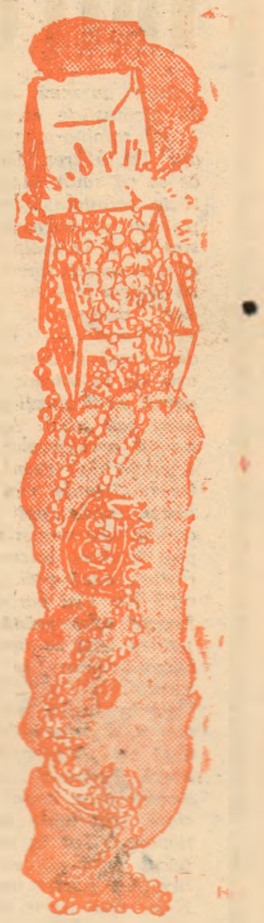
Prin palatul cu o mie
De cămări sub bagdadie,
Ochii-ți cată a mirare
La spoieli și la odoare....

Boabe grele și curate,
Străvezii și luminate,
Cu urzeala ca o scamă,
Dorm pe talgere de-aramă...
Nestemate-n catifele
Licăresc ca niște stele
Și brățări cu aur ninse
Au încremenit aprinse...

Știi, acest tărîm de basme
Vizuină-a fost, de iazme.
Stăpînea pe-aici un rege
Slut, hapsîn și fără lege,
Ce-nghițea ca un balaur
Sînge, azimă și aur.

Dar mulțimea, mînioasă,
Ajungîndu-i tot necazul,
Iazmelor le-a frînt grumazul,
Alungîndu-le din casă.
Neamul regilor se duse
Cu puterile răpuse,
Risipit în patru vînturi,
Ca neghina cînd o vînturi.
Bogăția lor, grămezi,
Poți s-o pipăi și s-o vezi.

Cîte sînt aicea strînse,
Sînt durute și sînt plînse.
Tot ce e aicea sclipăt
E-o durere și un țipăt.
Cîte-s albe și curate,
Toate, toate, sînt prădate,
Toate cîte sînt podoabe
Au fost ca norodul: roabe.

RASPUNS LA POEZIILE TRIMISE DE CITITORI

Ne-am hotărît să le răspundem astăzi cititorilor care ne-au trimis versuri. Deocamdată trebuie să ne alegem cîteva din cele care-și așteaptă rîndul în sertarele birourilor. In sertare plicurile s-au întors parcă anume pe partea pe care stă scrisă adresa și numele trimițătorului. Deschidem plicul albastru trimis de **MIT SUZANA**, din clasa a VII-a, comuna Călățele, raionul Huedin. Suzana ne trimite poezii. Din aceste versuri se vede că Suzana nu cunoaște destul de bine istoria patriei.

Ar fi bine ca autoarea să scrie versuri despre lucruri și evenimente pe care le cunoaște bine. De pildă, să încerce să descrie un colț din satul natal, să ne povestească o întîmplare deosebită din școala în care învață etc.

LAZAR GRIGORE, din comuna Jina, raionul Sebeș, regiunea Hunedoara, încearcă să scrie versuri despre pace. Dar poezia lui Grigore nu-și atinge scopul. El vorbește despre pace la modul general și prozaic. Spune lucruri bine știute de toată lumea. Vă oferim și un exemplu:

Oamenii din lumea-ntreagă,
Pentru pace luptă, dragă;
Iar cei care azi muncesc
Războiul ei nu-l doresc."

Asta nu înseamnă că lui Grigore nu-i este dragă pacea. Grigore știe că viitorul lui, al părinților lui, este strîns legat de problema păcii. Dacă ar fi exprimat ceea ce gîndește el despre pace, de ce iubește el pacea, poezia ar fi avut o notă mai personală, ar fi adus ceva nou pentru cititori.

SEFCENCU AURORA — din clasa a VII-a A, Școala medie nr. 2 Caracal — ne trimite poezia „Vacanța", în care găsim unele versuri drăguțe:

„Iarna a sosit deodată
Cu veșmîntul ei de nea,
A-mbrăcat cîmpia toată,
A-mbrăcat și școala mea".

Mai departe, poezia vrea să spună că în vacanță școala nu rămîne chiar așa de singură. Copiii se gîndesc la ea și acest lucru îi dă viață și o mîngîie. Dar Aurora exprimă toate acestea foarte prozaic:

„Dar vai! iată, iau vacanță,
N-am să te văd zece zile,
Insă tu încă ai viață
Fiindcă mă gîndesc la tine."

Poezia „Mama", pe care ne-a trimis-o **GAVRIL VASILE**, din comuna Mărgineni, raionul Piatra Neamț, este fără doar și poate inspirată după „Mama" lui George Coșbuc. Să lăsăm versurile să vorbească de la sine:

„Așteaptă ea din zori, în zori,
Pe Gheorghe nu-l găsește;
Dar cine bate în pridvor
Și-ntr-una ciocănește?

Il sfătuim pe Gavril să scrie o poezie despre mama sa. Să încerce să-i descrie chipul, obiceiurile. Ar avea mai mult succes. Și... mai multă atenție la exprimare!

In încheiere, trebuie să știți că noi așteptăm de la cititori versuri care să vorbească despre viața pe care o duc, să descrie pe prietenii și pe părinții lor, pe învățători, să vorbească despre satul sau orașul lor natal, despre schimbările ce se fac acolo. Scriind despre acestea le va veni mult mai ușor. Un poet scrie mai lesne versuri despre oameni pe care-i cunoaște bine sau despre evenimentele pe care le-a trăit. De asemeni, îi mai sfătuim pe cei ce încearcă să scrie poezie să citească (și să citească cu multă atenție) versurile clasicilor noștri, ca și versurile care apar în publicațiile pentru copii, în publicațiile literare. Lectura le va fi deosebit de folositoare.

ELENA DRAGOȘ

90 de ani de la nașterea lui

ROMAIN ROLLAND

Era în 1917, în mai. Pe străzile Moscovei și ale Petersburgului se dădeau lupte înverșunate. Rusia țaristă trăia clipele sfîrșitului, sub privirile înspăimîntate ale imperialiștilor Europei. Atunci cînd trupele germane și engleze erau gata să intervină și să înăbușe revoluția bolșevică, atunci cînd în toate metropolele europene ideile comunismului erau denaturate cu îndîrjire și zeci și zeci de intelectuali nu-și făceau auzit glasul, din Franța au răsunat cuvintele marelui visător și entuziast Romain Rolland, pătrunse de dragoste pentru oameni: „Fraților din Rusia, care ați înfăptuit marea voastră Revoluție, trebuie să vă felicităm, mai mult, trebuie, să vă mulțumim!"

Născut la 29 ianuarie 1868 în localitatea Clamecy, Romain Rolland și-a format încă de mic o cultură temeinică, întemeiată pe lecturi din operele marilor clasici ai literaturii. In același timp el s-a interesat în egală măsură de studierea muzicii, arhitecturii, picturii și artei teatrale, ceea ce i-a permis mai tîrziu să întreprindă studii competente în toate domeniile cercetate. Astfel Rolland a scris cărți minunate despre Michelangelo, Lev Tolstoi și Ludwig von Beethoven, titani ai culturii universale.

Spirit agitat, interesat de toate, mare romancier, critic de artă, pasionat dramaturg, comentator politic, istoric erudit, scriitorul a întreținut legături cu aproape toate marile personalități ale epocii, printre care Tolstoi, Hauptmann, Verhaeren, Fedin și — spre bucuria noastră — romînul Panait Istrati, pe care l-a ajutat cu frățească prietenie, îndemnîndu-l să găsească un sens vieții sale zbuciumate și săracă în bucurii, așternînd pe hîrtie suferințele poporului său.

Romain Rolland a fost o flacără.

El s-a purtat cu bărbăție față de fasciștii germani, care, năvălind în Franța au vrut să-l atragă de partea lor, continuînd, cu o neobișnuită dîrzenie să lupte împotriva dușmanilor libertăților omului.

Soldații purtau în ranițe cărțile marelui scriitor: „Jean-Cristophe", „Inimă vrăjită", „Danton", „Colas Breugnon", aducînd prin gestul lor cel mai de preț omagiu scriitorului care atît de mult a iubit oamenii. Cînd la 30 decembrie 1944, într-o zi toropită de vînt și zăpadă, ochii scriitorului s-au închis, întreaga Franță și întreaga omenire au înțeles că inima lui Romain Rolland nu moare odată cu trupul șubrezit de vreme, ci continuă să trăiască prin fiecare rînd cu care ne-a dăruit, vibrînd cu tinerețe nouă în generațiile viitoare.

GHEORGHE TOMOZEI

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Brotăcel, un copil rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc şi-l apără de tigrul Shere-Khan. Ajutat de ursul Ballo şi de pantera Baghera, Brotăcel începe să învețe obiceiurile şi graiurile feluritelor vietuitoare. Maimuțele îl răpesc pe Brotăcel şi îl ascund în groapa cu cobre. Îndrumați de vulturul Kil, Ballo, Baghera şi Kaa îl găsesc pe copil şi o luptă grozavă se încinge cu maimuțele. Copilul e salvat. El află că în haită se pregăteşte înlăturarea lui Akela şi prinderea lui Brotăcel de către tigrul Shere-Khan. Pentru a lupta împotriva lor, Brotăcel se înarmează cu „floarea roşie" — focul şi îl pedepseşte pe tigrul Shere-Khan, apoi se hotărăşte să trăiască printre oameni şi se duce în sat.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

Colecția

de A. Cehov

Zilele acestea am trecut pe la prietenul meu, ziaristul Mişa Kovrov. Şedea pe divan, îşi curăța unghiile şi bea ceai. Îmi oferi şi mie un pahar.

— Fără pîine nu beau, — i-am spus. — Trimite după pîine!

— Pentru nimic în lume! Unui duşman i-aş oferi pîine, dar unui prieten niciodată.

— Ciudat... Şi de ce, mă rog?

— De ce?... Vino să vezi.

Mişa mă duse la o măsuță şi trase un sertar:

— Priveşte!

M-am uitat în sertar şi n-am văzut absolut nimic.

— Nu văd nimic... Nişte resturi. Cuie, bucățele de cîrpă, capete de sfoară...

— Tocmai la gunoaiele astea îți spun să te uiți! Zece ani am adunat aceste peticuțe, sforicele şi cuişoare! E o colecție grozavă!

Şi Mişa adună cu mîna toate resturile acelea şi le întinse pe o foaie de ziar.

— Vezi chibritul ăsta pe jumătate ars? — spuse el, arătîndu-mi un chibrit obişnuit, uşor carbonizat.

— E un chibrit interesant. Anul trecut l-am găsit într-un covrig cumpărat la brutăria lui Sevastianov. Era cît pe-aci să mă înec cu el. Noroc că nevastă-mea era acasă şi m-a bătut după ceafă, altfel îmi rămînea chibritul în gît. Vezi unghia asta? Acum trei ani a fost găsită într-un pesmet cumpărat de la brutăria lui Filippov. Pesmetul, precum vezi, n-avea nici mîini, nici picioare, dar avea unghii. Un capriciu al naturii! Această peticuță verde sălăşluia acum cinci ani într-un cîrnat cumpărat la unul din cele mai bune magazine din Moscova. Libarca asta uscată îmbia într-o ciorbă, pe care am mîncat-o la restaurantul unei gări, iar cuiul ăsta zăcea într-o pîrjoală luată la aceeaşi gară. Această codiță de guzgan şi această bucățică de safian au fost găsite într-o singură pîine cumpărată tot de la Filippov. Peştişorul ăsta, din care n-au mai rămas decît oscioarele, l-a găsit nevastă-mea într-un tort primit la onomastică. Acest animal, numit urechelniță, mi-a fost oferit într-o halbă la o berărie germană... Iar această bucățică de guano, era cît p-aci s-o înghit, mîncînd o plăcintă cu peşte la un birt. Şi aşa mai departe, dragul meu.

— Minunată colecție!

— Da. Cîntăreşte cam un funt şi jumătate fără să mai pun la socoteală tot ce-am înghițit din nebăgare de seamă şi am digerat între timp. Cu siguranță că am înghițit vreo cinci-şase funturi...

Mişa ridică cu băgare de seamă foaia de ziar, îşi admiră cîteva clipe colecția şi o răsturnă înapoi în sertar. Am luat paharul cu ceai şi am început să beau, fără să-l mai rog pe prietenul meu să trimită după pîine.

1) Reprodusă din volumul de povestiri de A. P. Cehov, scrise între anii 1883—1884

Inaintea recitalului

Un afiș mare, cu fotografia unui pionier. Mă opresc și citesc: „Radu Lupu — compozitor și interpret. Recital extraordinar. In program, lucrări compuse între 6 și 12 ani". Vîrsta actuală a compozitorului? 12 ani! Mă grăbesc să-l găsesc, să stau de vorbă cu el.

★

— Pe cine căutați?

— Cred că pe tine. Tu ești Radu Lupu?

— Da, eu sînt. Poftiți înăuntru.

Intru. Nu știu de ce, dar nu sînt deloc dezamăgită, deși compozitorul și pianistul Radu Lupu nu arată așa cum mi-l închipuisem. Ba, mărturisesc chiar, îmi pare bine că Radu e un băiat vioi și drăguț. Ne împrietenim destul de repede și începem să discutăm, aproape fără să băgăm de seamă, despre școală, despre colegi, despre sport și despre altele... Trecem cu o ușurință grozavă de la un subiect la altul. Interlocutorul meu — deși compozitor și pianist — e totuși un copil care se pasionează după sport. Ii place foarte mult fotbalul și ...boxul! — despre care îmi spune, cu mult regret, că nu-l poate practica.

— Știți, miinile... eu n-am voie! Dar oricum, așa în glumă, tot mai boxez. Acasă... cu tata...

Tatăl e de față și nu-și poate reține un zîmbet.

— Da, într-adevăr, noi boxăm — mă lămurește dînsul —, dar, Radule, recunoaște și tu că n-ai reușit niciodată să mă învingi. Și, ca să-l necăjească, îmi face cu ochiul. Vorbim apoi despre obiectele de studiu de la școală. (Radu e în clasa a VI-a, la Școala medie nr. 1 din Orașul Stalin).

— Imi place foarte mult istoria. Imi plac grozav poveștile despre eroi, despre fapte vitejești.

— Una din lucrările tale, mi se pare, se intitulează „1907" și evocă marea răscoală.

— Intr-adevăr. Cînd am învățat la școală cum s-a desfășurat răscoala, cum au murit oamenii, am simțit așa, nu știu cum... că trebuie negreșit să compun ceva. M-au impresionat mult faptele țăranilor.

Figura lui deveni dintr-odată gravă.

— Radu, tu ești doar... muzician. Cred că ne-am putea înțelege mai bine dacă am vorbi în alt limbaj... altfel.

— Altfel? Adică cum vine asta, „altfel"? In... altă limbă?

— Da, adică tu să cînți, iar eu să te ascult.

N-a trebuit să-l rog. S-a așezat la pian și mi-a cîntat aproape tot programul recitalului său. Copilul Radu — cel ce mă cucerise cu cîteva minute înainte—se transfigura în fața pianului. Figura lui se încorda, colorînd, marcînd parcă, etapele cîntecelor sale; cînd vesel și jucăuș (în piesa „Cu trotineta"), cînd sprințar, zglobiu (în „Veverița"), cînd grav, cu motive japoneze, sugerînd natura dezlănțuită, care l-a impresionat și pe el în filmul „Taifun la Nagasaki". Coloritul melodiei japoneze, grozăvia taifunului erau încununate de un nesfîrșit optimism, plin de biruință parcă: totul s-a sfîrșit cu bine. Un fel de oftat ușor, după o furtună cumplită.

Deși, după cum ați văzut, are și compoziții cu note dramatice, — lui Radu îi plac lucrările vesele, pline de bucurie. Cu toate acestea, mi-a mărturisit în taină că dintre marii compozitori îi place Beethoven („Are ceva grav, care mă emoționează întotdeauna..."). I-am dat dreptate...

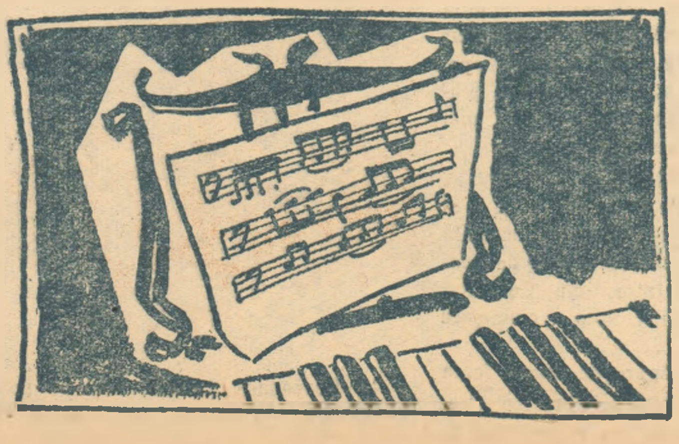
— De cînd cînți la pian, Radule?

— De cînd aveam șase ani. Atunci am început...

Timpul ăsta trece uneori atît de repede! ...Peste cîteva zile, Radu are recital. Am stat prea mult de vorbă cu el, și-mi dau seama că trebuie să-l părăsesc, să-l las să studieze.

Și nu ies bine din casă, că Radu se așează din nou la pian, iar acordurile „Nocturnei" sale mă conduc parcă, însoțindu-mă multă vreme după plecare...

N. SKIBINSKI

540 de ani de la moartea lui Mircea cel Bătrîn

Umbra lui Mircea la Cozia

Sîntem la mănăstirea Cozia, ctitoria lui Mircea cel Bătrîn.

„Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate"

„Priviți, copii, aceste pietre! Nu vă simțiți înfiorați la gîndul că acum aproape 600 de ani unul din domnii Țării Romînești le-a privit și el?" Cel care vorbește e profesorul de istorie Nicolae Zamfirescu, de la Școala de 7 ani din Călimănești. „Temeliile mănăstirii — continuă dînsul — au fost puse de tatăl lui Mircea, domnitorul Radu..." Pionierii detașamentului 5, ascultă această neobișnuită și neprețuită lecție de istorie cu gîndul mult, mult în urmă.

Lîngă noi, Constantin Cheran din clasa a VII-a, murmură ca pentru sine: „Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate".

Sîntem în camera unde a fost găzduit cîndva Grigore Alexandrescu, atunci cînd a scris versurile sale. In față — munții. Aceeași munți — gîndește Cheran — ca pe vremea lui Mircea. Poate mai teșiți de mîna vremii, poate aceeași.

Cheran privește Oltul. Oare ce gîndea neînfricatul domnitor în ceasurile de tihnă, cînd se uita la valurile vechiului Alutus?... „Și se făcea că vin vremuri de crîncenă încercare pentru Țara Munteniei și rîul parcă aducea nu apă, ci sînge de păgîn învălmășit cu cel de creștin și s-a cutremurat domnul socotind ce luptă grea va să dea pentru neatîrnare..." Sînt scrise aceste vorbe în vreuna din cronici sau numai umbra marelui domnitor, ieșind din fiecare piatră, ni le-a adus în minte?

Oltul susură, murmură, șuieră, spumegă, clocotește, urlă izbindu-se de pietre. Și iar e domol, și iar e furios, și încăodată domol. Zidul îi ține în frîu. Mănăstirea e înconjurată de ziduri din trei părți.

„La început, asemenea unei cetăți medievale — spune mai departe profesorul, parcă citind într-o minunată carte — ea era închisă din toate cele patru părți. Mai apoi, timpurile s-au schimbat și unul din ziduri a fost dărîmat. Mănăstirea a suferit și alte prefaceri..."

In timpul său, Șerban Cantacuzino a adus meșteri care au refăcut pictura din naos și-au cioplit catapeteasma, această minune de meșteșug, mărturie a rîvnei și a dragostei de frumos de care erau însuflețiți artiștii necunoscuți din acele timpuri. La 1707 Constantin Brîncoveanu reface pictura exterioară și pridvorul. Acești voevozi și alții cinsteau în chipul acesta aducerea aminte a marelui lor înaintaș — Mircea.

Ora de istorie continuă.

Mircea cel Bătrîn — domn al Țării Romînești
Pictură de la Cozia

„Eu? Imi apăr sărăcia, și nevoile, și neamul...

„La un semn, deschisă-i calea
și se apropie de cort
Un bătrîn atît de simplu după
vorbă, după port.
— Tu ești Mircea?
Da-mpărate!"

Moșneagul la care privea Baiazid era domnul Țării Romînești. Și nu venea să se închine ci ca să-i spună tiranului că mulți împărați pe care nu-i mai încăpea lumea veniseră să ceară pămînt și apă. Și s-au făcut toți o apă și-un pămînt.

Pioniera Maria Mesea vede aevea cu ochii minții marea înfruntare de la Rovine. Turcii cuceriseră întreaga peninsulă Balcanică. Oștile creștine fuseseră înfrînte de două ori. Cine să le stea împotrivă? Regii apusului nu se încumetau. Și s-a ridicat atunci domnitorul Mircea, „între principii necredincioșilor cel mai curajos și cel mai ager", cum a scris un cronicar turc. Maria își amintește de cuvintele lui Mircea: „Eu? Imi apăr sărăcia, și nevoile și neamul". Apăra. Mariei îi vine în minte harta cu locurile unde s-au dus bătăliile din veacurile trecute. Niciunul nu se află în afara hotarelor țării. Strămoșii noștri au dus lupte, s-au jertfit pentru a ține piept năvălitorilor.

A trecut Baiazid Dunărea. Venea cu spaima lumii și mulțime de norod să-l îngenunche pe neînfricatul și nesupusul Mircea. In mlaștinile de la Rovine a avut loc una din cele mai mari bătălii din istoria neamului. Văzduhul se întuneca de mulțimea săgeților. Era ziua în amiaza mare și soarele nu se vedea, atît erau de multe. Apoi pedestrașii și călăreții i-au izbit pe turci. A fost mare groază în cotropitori. Mircea își apăra sărăcia și nevoile și neamul. Pe el îl urmau în luptă fii credincioși, oșteni curajoși, sub comanda și la semnul său se ridicase poporul; oamenii se ridicaseră ca unul și puseseră pieptul pentru a stăvili puhoiul otoman la hotare...

Fetele și băieții ascultă cu încordare și în sufletul fiecăruia chipul domnitorului se iscă ... vorbe, din aer și din pietre ... se pecetluiește acolo pentru a nu se mai șterge...

Fîntîna curge fără uitare, fără somn

Peste Cozia se ridică umbra lui Mircea. Privim vechea pictură din naos care-l înfățișează în zale. Ochii lui ne mîngîie creștetele și trec, în clocotul zilelor noastre, o fărîmă din clocotul zilelor sale. El a știut să-și apere sărăcia, și-a iubit nespus țara. Odihnește-te în pace umbră veșnică, urmașii tăi sînt vrednici de tine.

Sub această piatră sînt osemintele lui Mircea cel Bătrîn. Își doarme somnul veșnic. Capetele se pleacă în pioasă reculegere. Răsuflările, fără voie, sînt mai încete parcă, p... a nu tulbura odihna de veci.

Ieșim în curte. Se află acolo o fîntînă care curge de multe veacuri cu același șopotit. Bem din apa sa.

DAN ȘTEFAN

Gradinari? Nu — membri ai Cercului tinerilor naturaliști de la Școala medie din Botoșani. Sera e locul lor de muncă cel mai preferat, mai ales acum cînd afară totul e acoperit de nea...

Alegerile de deputaţi în Sfaturile Populare

Tînăra profesoară Valentina Atanasescu, în mijlocul cetăţenilor din raionul „1 Mai" care au propus-o candidată a F.D.P. în circumscripţia orăşenească 62, din Capitală.

Cea mai frumoasă!

Comuna noastră, în comparaţie cu altele, este destul de mare. Are străzi largi, străjuite de copaci falnici şi de case frumoase — dintre care multe s-au construit în ultimul timp.

Eu, împreună cu încă cinci colegi locuim pe aceeaşi stradă, între numerele 64 şi [illegible].

Dar nu despre asta vream să vă vorbesc, ci despre cu totul altceva.

De cîteva zile, a fost propus şi în comuna noastră candidatul F.D.P. De atunci, am început să ne gîndim mai mult la ceea ce am putea face în cinstea alegerilor. Bineînţeles, mulţi au fost de acord ca la 2 martie să prezentăm la centrul de votare un festival artistic.

Băieţii de pe strada noastră însă au hotărît să mai facă ceva: să înfrumuseţeze strada! Aşa că am şi început să curăţăm şanţurile şi să nivelăm trotuarul din faţa caselor. Apoi vom vărui toţi copacii, iar cu puţin timp înainte de ziua amintită, vom lipi pe ziduri şi pe garduri tot felul de afişe legate de votare.

Vrem ca strada noastră să fie cea mai frumoasă!

BALASZ ION
Şcoala de 7 ani nr. 1 — Tomnatic, raionul Sînnicolaul Mare

De pe întinsul ţării

PETROŞANI

La Petroşani, în circumscripţia orăşenească nr. 63, a fost propus candidat al F.D.P. un om cunoscut şi apreciat de întregul oraş — medicul emerit Constantin Lepădatu, directorul Spitalului orăşenesc.

Deşi ocupat în permanenţă cu îngrijirea sănătăţii oamenilor, medicul emerit Lepădatu nu a precupeţit timp atunci cînd a fost vorba de ...carea oraşului, de nevoile concetăţenilor săi — harnicii mineri. Propunerea sa pe lista candidaţilor F.D.P. este o recunoaştere a meritelor sale.

CONSTANŢA

In satul Paşacîşla, din Deltă, pescarii s-au adunat într-o adunare de susţinere a candidaturii tovarăşului Condrat Atanase, directorul Intreprinderii Piscicole din Jurilofca. Colectiviştii au susţinut în cuvîntul lor candidatura tovarăşului Condrat, pentru circ. elect. regională nr. 50, relevînd calităţile lui de bun organizator şi iniţiator a multor acţiuni care au dus la îmbunătăţirea vieţii pescarilor din Deltă.

BUCUREŞTI

Alegătorii din circ. elect. raională 211 din raionul 23 August au propus pe tov. D-tru Condruţ, forjar la uzinele „23 August". Ei i-au susţinut cu căldură candidatura, şi au scos în evidenţă realizările la care a contribuit în circumscripţie: pavarea şi introducerea reţelei de apă pe străzile Lazăr Florea, Nicolae Alexandru ş.a.

CRAIOVA

Ţăranii muncitori din Drănic, Foişor şi Padea, comune din regiune, au propus candidat în circ. elect. regională 73 — Segarcea, pe întovărăşitul Hristea Constantin, din com. Drănic, care a contribuit, printre altele, la construirea căminului cultural din comună şi la repararea podurilor şi podeţelor.

★

In întreaga ţară, întîlnirile cetăţeneşti de propunere a candidaţilor F.D.P. continuă.

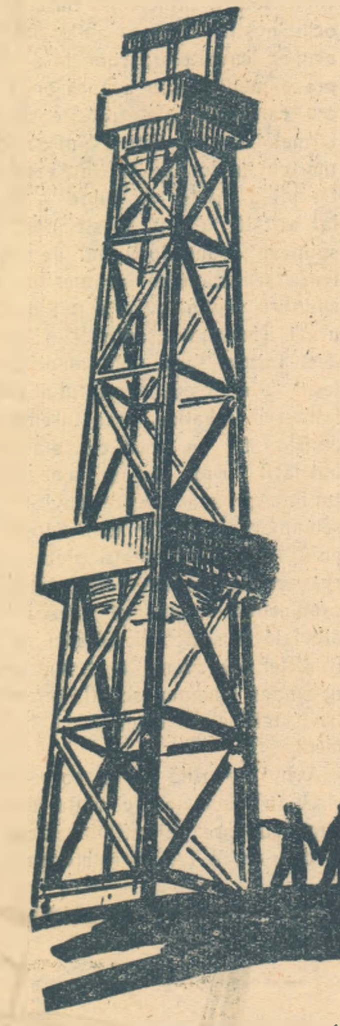
O amintire

De cîte ori se deschidea uşa atelierului tresăream. Al cui o fi rîndul? Astăzi cine mai e concediat? Cînd se apropia trimisul patronului, inima-mi bătea ca o pasăre speriată în colivie. Gîndul îmi fugea acasă, la copii, iar privirile pîndeau fiece mişcare a lui. Făcea un semn discret către unul dintre noi, se întorcea şi pleca. Cel chemat privea deznădăjduit spre noi, implorînd din privire ajutorul nostru, apoi se-ndrepta mut şi obosit spre birou.

Acolo-şi primea plicul cu salariul la zi, plus 15 zile preaviz. Şi atît. Socotelile erau încheiate. Nu mai avea voie să se întoarcă în atelier nici măcar ca să-şi ia hainele uitate acolo. I le aduceau la poartă. Incă un şomer! Pentru o clipă, respiram uşurat că nu am fost eu cel ales. Copiii mei vor avea încă pîine. Dar pînă cînd? Mie cînd îmi vine rîndul? In fiecare dimineaţă plecam de acasă cu teama că în ziua aceea va veni şi rîndul meu! Ideea concedierii mi se răsucea în creier ca un sfredel. Ce vor mînca copiii mei? Dar copiii celor concediaţi? Şi toţi eram frămîntaţi de acelaşi gînd. Trebuia făcut ceva împotriva concedierii şi a micşorării salariilor. Indrumaţi de organizaţiile P.C.R. din unitate, noi cei de la Unirea şi Orion, am reuşit să impunem un contract colectiv.

Dar cei de la Astra Română n-au reuşit. Preşedintele Comisiei de arbitraj din Bucureşti era acţionar şi membru în Consiliul de conducere al întreprinderii. Şi de aceea revendicările muncitorilor au fost respinse. S-au făcut concedieri în masă şi s-au micşorat salariile. Pe 3 februarie s-a declarat grevă. Muncitorii de la Astra au fost sprijiniţi de toţi petroliştii din oraş, salariaţi sau şomeri. Nădejdea lor era în victoria greviştilor.

Delegaţia greviştilor n-a fost însă primită de conducerea întreprinderii, pentru tratative. Atunci muncitorii indignaţi au năvălit în birouri. Acolo au găsit poliţia! Au vînturat-o. Patronii au adus armată. Dar numărul muncitorilor creştea. S-a tras cu arma în semn de ameninţare. Greviştii au inundat curtea şi au înconjurat plutoanele de intervenţie. Ostaşii au refuzat să tragă. Un singur incident. In învălmăşeală, un tînăr grevist a fost rănit cu baioneta. Parcă întreg oraşul era în clocot. Mase din ce în ce mai mari îngroşau rîndurile greviştilor.

Patronii au chemat în ajutor o unitate de cavalerie. Cavaleriştii s-au dovedit însă fără glorie. Au încercat să-i împrăştie pe grevişti. Dar au fost daţi jos de pe cai şi alungaţi cu ciomege şi stinghii rupte din garduri.

Furia muncitorilor era greu de stăvilit. Li s-a promis atunci că revendicările lor vor fi satisfăcute. Vicleşug specific burgheziei. După ce oamenii s-au retras pe la casele lor, delegaţia muncitorilor a fost arestată. Un alt val de indignare a tălăzuit pe străzile Ploieştiului. Siguranţa a fost luată cu asalt şi arestaţii eliberaţi.

A urmat ciocnirea cu jandarmii. Petroliştii au stropit cu sînge caldarîmul, ca să-şi apere pîinea...

Se împlinesc 25 de ani de atunci. Astăzi sînt pensionar. Dar prietenii mei sînt tot petrolişti. Le fac vizite. Despre viaţa şi munca lor n-am să vă povestesc. O cunoaşteţi din ziare. Gîndurile lor nu se mai frămîntă pentru problema hranei, ca pe vremea aceea. Copiii lor au făcut şcoli înalte, iar cei mai mici se pregătesc să intre în ele...

Tovarăşul Filip Gheorghe, petrolist pensionar şi-a aprins ţigara şi a rămas pe gînduri. Şi-a amintit o întîmplare din viaţa lui de petrolist, iar eu v-am povestit-o vouă, dragi cititori, întocmai cum el mi-a povestit-o.

M. CALIN

Locuinţe noi pentru petroliştii din Tg. Jiu.

Fetiţa indiană

Trăieşte undeva, pe ţărmurile înecate în vegetaţie tropicală ale Gangelui, la poalele piscurilor veşnic înzăpezite ale Himalaiei. Nimeni dintre noi nu a văzut-o vreodată la faţă, nu i-a dat mîna, dar de ieri a intrat în casa fiecăruia dintre voi ca o prietenă a voastră, dragi copii, şi v-a îmbrăţişat, aducînd cu ea miresmele de bambus şi sicomor ale îndepărtatei Indii.

O cheamă Anni S. Bhakyam şi este elevă în clasa a V-a a Liceului municipal de fete din Tirimenhveli.

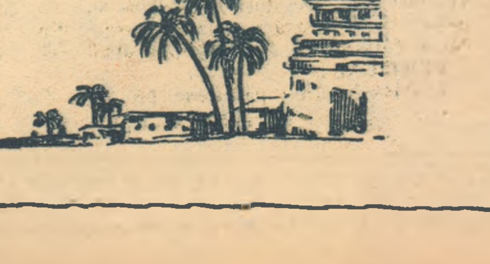
Nu cred să fi rămas inimă neatinsă de emoţie citind în ziarele de duminică, 19 ianuarie, telegrama trimisă de fetiţa indiană tovarăşului Chivu Stoica, cu felicitări de Anul Nou: „Solicit să binevoiţi să transmiteţi copiilor din Romînia felicitările mele cu ocazia Anului Nou. Din partea copiilor din India le urez toată fericirea şi succesul".

E un semn al epocii noastre aceasta, în aparenţă, mică şi neînsemnată telegramă. Un semn a ceea ce, aş spune, marchează cu pecetea sa epoca: vîntul binefăcător al dorinţei de pace şi înţelegere între popoare, care bate cu o putere din ce în ce mai mare de-a lungul meridianelor şi paralelelor. E un vînt fertil care aduce spor în muncă, belşug în case, lumină deasupra lumii; e un vînt pe aripile căruia pot călători avioane cu turişti dintr-un colţ într-altul al globului, un vînt prielnic lansării de sateliţi şi nave interplanetare; e un vînt care dărîmă cu furie stavilele pe care i le pun în faţă duşmanii păcii.

In zilele cînd mesagerii artei romîneşti — Ansamblul C.C.S. — smulg aplauze frenetice la Bombay, cînd în cel mai mare cinematograf al Bucureştiului publicul aclamă creaţia unuia dintre marii artişti contemporani ai Indiei — Raj Kapur — de pe ţărmurile Gangelui, voi, dragi copii, primiţi îmbrăţişarea unei fetiţe cu tenul închis, cu ochii mari, cu părul negru, mătăsos. Şi îi răspundeţi cu o îmbrăţişare la fel de caldă. De fapt acestea simbolizează prietenia dintre cele două popoare ale noastre, geografic îndepărtate, dar cu inima atît de apropiate.

Nu simţiţi oare, din mica telegramă, bătăile unei inimi calde, doritoare de prietenie? Ce minunat e să simţi bătăile unei inimi, la mii de kilometri depărtare!

VICTOR BIRLADEANU

Despre scriere

Cuvintele își au, toate, povestea lor. Unele sînt foarte „bătrîne" — au mii de ani — altele, mai „tinere", sau chiar foarte „tinere", născute sub ochii noștri. Trecerea anilor lasă urme asupra cuvintelor, cum lasă și asupra oamenilor sau asupra oricărui lucru care se naște, trăiește și moare. Urmele acestea sînt schimbări în forma cuvintelor și în înțelesurile lor. De pildă, în loc de **șapte** — numeralul atît de folosit — strămoșii noștri spuneau acum două mii de ani **septem**, iar strămoșii strămoșilor noștri, spuneau **septm** cu alte mii de ani în urmă. Cuvîntul „șapte" și-a schimbat deci forma, fără să-și modifice înțelesul. Strămoșul cuvîntului **cal** este latinescul **caballus**, care însemna însă „mîrțoagă". In acest caz s-au schimbat atît forma, cît și sensul cuvîntului. Aproape fiecare cuvînt, prin schimbările suferite de-a lungul timpului, ne dă informații prețioase despre vremuri foarte vechi. Istoria vocabularului luminează adesea fapte din istoria societății. Și nici nu poate fi altfel, de vreme ce limba este un însemnat fenomen social, cel mai potrivit mijloc de comunicare între oameni.

Avînd de gînd să vă povestesc din cînd în cînd despre viața unor cuvinte cu care ne întîlnim foarte des, și care au o istorie interesantă, cred nimerit să încep cu povestea cuvintelor referitoare la scriere, la meșteșugul scrisului.

Scriere. Scris. Verbul **a scrie.** E un cuvînt milenar — latinii ziceau **scribere** în loc de **scriere** și **scriptus** în loc de **scris.** Cuvîntul acesta a însemnat la început „a zgîria", „a scrijili". Asta pentru că romanii scriau în piatră zgîriind-o sau pe tăblițe acoperite cu ceară, în care literele erau săpate cu un bețișor ascuțit la vîrf. In Orient se scria pe foi de papirus, numit în grecește **hartes** de unde cuvîntul nostru — **hîrtie**; mai multe foi scrise și prinse laolaltă formează o **carte. Carte** însemna așadar la început tot „foaie de papirus", ca și **hîrtie.** Printre recuzitele voastre figurează și caietele; **caiet** se trage din cuvîntul francez **cahier,** care la rîndul său provine din latinescul **quadernus** „foaie împăturită în patru". Sensul cuvîntului latin (**„bunicul"** cuvîntului nostru) s-a uitat de mult, așa că astăzi vorbim de caiete, chiar dacă au o sută de foi și nu numai patru!

Ca să scrie, romanii zgîriau piatra sau tăblițele ceruite; grecii însă, în perioada cînd au influențat limba noastră, scriau muind pana de gîscă în călimară. **Penița** noastră de astăzi e de metal, dar sensul cuvîntului a fost la început „pană mică". **Condeiul** are un părinte grec (**condili**), care însemna „pană"; el putea fi însă făcut și din trestie. De aici cuvîntul **călimară,** și acesta tot de obîrșie greacă, care însemna vas în care se pune un **calami** (adică, pe grecește, un fir de trestie). In loc de condei, noi spunem astăzi mai des **toc,** folosind un cuvînt foarte sugestiv pentru cine îi cunoaște povestea: **toc,** în sîrbește, înseamnă **teacă.** (Nu e condeiul un fel de teacă pentru peniță?). Corectîndu-vă lucrările de control, profesorii voștri folosesc adesea **cerneală roșie.** O adevărată absurditate! **Cerneală** însemna la început „lichid negru"! Desigur însă, nimeni nu ne cere să vorbim astăzi folosind cuvintele în sensul lor de acum cîteva secole sau milenii.

Fiindcă veni vorba despre lucrări de control: în stînga, sus, vă iscăliți, nu-i așa? **A iscăli** însă, provine din cuvîntul slavon care însemna „a consimți", „a fi de acord". In documentele noastre vechi se foloseau adesea cuvinte slavone; de pildă la sfîrșitul polițelor sau al contractelor, persoanele în cauză declarau că sînt de acord cu conținutul actului și de aceea scriau **iskalu, adică** „consimt" și apoi semnau. Pentru că acest cuvînt se scria înainte de semnătură și oamenii au uitat cu timpul limba slavonă, **a iscăli** a devenit sinonim cu **a semna.**

SORIN STATI
Cercetător principal la „Institutul de lingvistică al Academiei R.P.R."

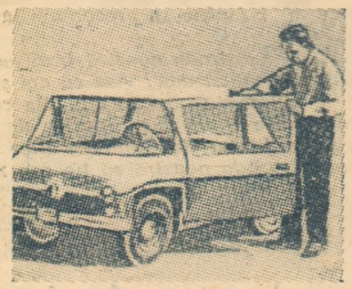
ŞTIAŢI CĂ

...cunoscutul specialist sovietic Oleg Antonov a realizat de curînd taxiul aerian de călători „Peiolka"?

Noua mașină, care are o capacitate de 6—8 călători, poate zbura bineînțeles pe distanțe scurte și la mică altitudine. Nu e minunat lucru să scapi de stopuri? Așa se întîmplă cu noua mașină, și ea e cu atît mai avantajoasă cu cît nu are nevoie de aerodrom special pentru decolare și aterizare. Îi trebuie doar o pistă de 50—60 m. Taxiul aerian este prevăzut și cu dispozitive destinate zborurilor fără vizibilitate. Viteza lui este de 50—230 km. pe oră.

Acum urmează să fie produse alte cîteva variante ale acestui avion: unele sînt destinate transporturilor mărfurilor, altele lucrărilor geologice, de salvare, depistării bancurilor de pește etc.

...una din cele mai noi realizări ale industriei cehoslovace de automobile e automobilul în miniatură „Vizitka"?

Cu toate că dimensiunile lui sînt atît de mici, automobilul poate atinge o viteză de 70 km pe oră. Geamurile mari, bombate, asigură vizibilitate perfectă. Mașina are un aspect elegant. Conducerea e la fel ca și a mașinilor obișnuite.

...se colecționează și pe teme?

Foarte mulți dintre tinerii filateliști se întreabă: „Cum să colecționăm? Așa, de toate pentru toți?"

La această întrebare vă vom răspunde astăzi.

Vă dați seama că, atunci cînd deveniți filateliști singura grijă va fi aceea să colecționați numai acele mărci care corespund pasiunilor voastre: sportul, naturalele etc.

Așadar, colecționați pe teme. Alegeți-vă tema preferată și începeți goana după mărcile care vă interesează. Iubiți sportul? Cum zăriți o marcă — să zicem — din seria „Olimpiada de la Melbourne", puneți mîna pe ea și la clasor cu dînsa!

Mai țineți minte însă un mic sfat: dacă vă cad în mînă și altfel de mărci, nu le ocoliți: schimbîndu-le, veți putea căpăta valorile care vă interesează.

In numărul acesta, reproducem cîteva mărci din mai multe serii emise în ultimii doi-trei ani la noi în țară și închinate diferitelor sporturi.

ORIZONTAL

3. Pronume; 5. Un fel de porumbel, ...care strunește caii! 10. Mică pasăre călătoare, colorată cenușiu-măsliniu, cu pîntecele albicios și gîtul roșcat; trăiește în crînguri; 13. Știința creșterii și înmulțirii păsărilor; 15. Caracteristic la păsări (pl.); 19. Pasăre de colivie, cîntătoare; 20. Ana, dar mai micuță; 22. Primul „om-pasăre"; 23. Mitrea...; 27. Bate toaca în pădure; 30. Pasăre mare, își face cuib la coșurile caselor; 32. Răpitoare; 33. Altă pasăre răpitoare; 34. Vultur..., foarte rar întîlnit la noi în țară; 35. Pasăre cu cioc enorm și gros, cu gît golaș. Trăiește mai mult prin Asia și Africa; 38. Punct! 39. Mică pasăre călătoare, apreciată de vînători; 41. Venituri periodice. 43. La păsări; 44. Pasăre alergătoare din Noua Guinee; 46. E bună pe varză.

VERTICAL:

1. Păsări care-l păgubesc pe om; 2. Pasăre răpitoare (pl.); 3. Mai marele unei mănăstiri; 4. Papagal uriaș, trăiește în Brazilia; 5. Face plata la restaurant; 6. Intîlnire... și la păsări; 7. Două felii de urdă! 8. Curelușă de mașină; 9. Porumbelul călător „specialist"! 10. Lucrează sub pămînt; 11. Ștergar vărgat, peste mare aruncat; 12. H_2O; 13... de cusut; 14. Fluviu ceh; 16. Pană... dar nu de pasăre; 17. Ion Radu; 18. Vestit luptător împotriva jugului otoman; 21. A patrat; 24. Observație; 25. Linguri mari de lemn; 26. Barza a înghițit două boabe de orz! 28. Pasăre mică, băștinașă, seamănă cu vrabia; 29. Insulă muzicală; 31. Iubește! (pe latinește); 36. Barca lui Noe; 37. Mistuită de flăcări; 40. Pronume; 42. Sport... fără o vocală; 45. Vestit cal dobrogean.

Cuvinte rare: MARABU, CASUAR, MACO, VAC, AT.

ION MOLDOVEANU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.